

วันอาทิตย์

แบร์รี แพร์รธาเทอร์ไม่อยากจะออกไปกินอาหารเย็นนอกบ้านเลย เขาทนทานจากอาการปวดศีรษะรุนแรงมาเกือบตลอดสัปดาห์ อีกทั้งต้องเร่งปั่นต้นฉบับให้เสร็จทันเส้นตายของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นด้วย

แต่ท่าทีของภรรยาที่ค่อนข้างมั่นใจยังไม่ยอมพุดจาะระหว่างอาหารเที่ยง ทำให้แบร์รีสรุปว่าการดครบรอบวันแต่งงานของเขาไม่ช่วยบรรเทาโทษทัศนคติของการหมกตัวอยู่แต่ในห้องทำงานตลอดเข้าได้เลย ยิ่งแย่ไปกว่านั้นใหญ่ เพราะเรื่องที่เขาเขียนเป็นเรื่องของคริสตัล ผู้ที่แมรีเกลียด แต่แสร้งทำเป็นชอบ

“แมรี ผมอยากพาคุณไปกินอาหารเย็น” เขาโกหก เพื่อลดความตึงเครียด “ลืบแก้ปีเชียวนะลูก! ลืบแก้ปีแล้ว แต่แมร์ก็ยังดูน่ารักไม่สร้าง”

แมรีมีท่าที่อ่อนลงและยิ้มให้ แบร์รีโทรศัพท์ไปที่สโมสรกอล์ฟ เพราะมันอยู่ใกล้ และมั่นใจได้ว่าจะมีโต๊ะว่าง เขาพยายามเอาใจภรรยาในเรื่องเล็กน้อยๆ เพราะเริ่มรู้ตัวว่า หลังจากอยู่ด้วยกันมาเกือบยี่สิบปี เขาทำให้เธอผิดหวังในเรื่องใหญ่ๆ อยู่บ่อยครั้งโดยไม่ตั้งใจ ทั้งคู่เพียงแค่มองเห็นต่างกันในเรื่องสิ่งที่ควรนำมาเติมเต็มพื้นที่ส่วนใหญ่ในชีวิต

ลูกทั้งสองคนของแบร์รีและแมรีพันวัยที่จะต้องมีพี่เลี้ยงแล้ว ทั้งหมดดูโทรทัศน์อยู่เมื่อเขากล่าวลาเป็นครั้งสุดท้าย มีเพียงเดแคลน ลูกคนสุดท้าย

เท่านั้นที่หันมามองเขาและโบกมือลา

แบร์รี่ยังคงปวดตบ ๆ ที่ท้ายทอย ขณะถอยรถออกจากถนนหน้าบ้าน และเริ่มออกเดินทางในเมืองเล็ก ๆ สวยงามชื่อแพกฟอร์ด ซึ่งทั้งสองผ่านกันมาตั้งแต่แต่งงาน รถแล่นไปตามถนนเซิร์ชโรว์ที่ลาดชัน มองเห็นบ้านราคาแพงที่สุดตั้งอวดความหรูหราและแข็งแรงตามแบบฉบับวิกตอเรีย เลี้ยวที่หัวมุมถนนผ่านโบสถ์รูปทรงกอทิกประยุกต์ ซึ่งเขาเคยมาชมลูกสาวฝาแฝดแสดงละครเรื่อง *โจเซฟกับเสื้อคลุมสีรุ้งมหัศจรรย์* และผ่านจัตุรัสเห็นโครงซากอารามสี่ค้ำที่โดดเด่นเหนือขอบฟ้าของเมือง ตั้งตระหง่านบนเนินเขา กลมกลืนกับท้องฟ้าสีน้ำเงินแกมม่วง

ขณะที่แบร์รี่หมุนพวงมาลัย บังคับรถไปตามทางเลี้ยวต่าง ๆ ที่คุ้นเคย เขาคุ่นคิดถึงแต่ความผิดพลาดที่แน่ใจว่าได้ทำลงไป ขณะเร่งรีบจบบทความที่เพิ่งส่งอีเมลไปถึง *ยาร์วิลแอนด์ดีสทริกต์กาเซตต์* เขารู้สึกว่ายากจะถ่ายทอดบุคลิกของตนลงไปในข้อเขียนนั้น เพราะปกติเขาพูดมากและชอบเอาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องโดยตรง

สโมสกรอล์ฟตั้งอยู่ห่างจากจัตุรัสเพียงสี่นาทีกั้นเขตเมืองไปเล็กน้อย ในบริเวณที่อาคารบ้านเรือนค่อย ๆ บางตาลงเหลือแต่กระท่อมเก่า ๆ แบร์รี่จอดรถนอกประตูหน้าเดอะเบอร์ดี ภัตตาคารของสโมสร แล้วยืนอยู่ข้างรถชั่วคราว ขณะที่เมรีทาลิสตึกช้า ลมเย็นยามค่ำอันชื้นฉ่ำพัดตบใบหน้า ขณะมองแนวโค้งของสนามกอล์ฟที่เลือนหายไปในความมืด แบร์รี่ก็สงสัยว่าตัวเองเป็นสมาชิกอยู่ต่อไปทำไม เขาเป็นนักกอล์ฟฝีมือแย่มากมายให้ทำ อาการปวดศีรษะของเขานักหนาสาหัสยิ่งกว่าเดิม

เมรีปิดไฟที่กระจกเงาในรถแล้วบิดประตูด้านที่นั่งผู้โดยสาร แบร์รี่กดปุ่มล็อกอัตโนมัติบนพวงกุญแจที่ถืออยู่ รองเท้าส้นสูงของภรรยากระแทกพื้นยางมะตอยดังแกร็ก ๆ ระบบล้อรถส่งเสียงบีบ ๆ แบร์รี่ไม่แน่ใจว่าอาการ

คลื่นเหียนจะลดน้อยลงหรือไม่เมื่อกินอาหาร

และแล้วความเจ็บปวดแบบที่ไม่เคยประสบมาก่อนก็พุ่งเข้าจู่โจมสมองราวกับลูกตุ้มทุบทำลายอาคาร เขาแทบไม่รู้ว่าการเจ็บร้าวที่หัวเขา เมื่อมันกระแทกพื้นยางมะตอยเย็นเฉียบ ศีรษะของเขาปวดแสบปวดร้อนพลุ่งพล่าน ความทรมานสาหัสสุดจะทน แต่เขาก็จำต้องทน เพราะยังรู้สึกตัวอยู่ครู่หนึ่งก่อนสิ้นสติ

แมรีกริรร้องซ้ำ ๆ ผู้ชายหลายคนวิ่งออกมาจากบาร์ คนหนึ่งรีบกลับเข้าไปข้างในเพื่อดูว่าแพทย์เกษียณอายุของสโมสรอยู่ที่นั่นหรือไม่ สามิกรยาคนหนึ่งในภัตตาคาร ซึ่งรู้จักแบร์รีและแมรี ได้ยินเสียงเอะอะ จึงผละจากอาหารจานแรก รีบออกมาดูว่าจะช่วยอะไรได้บ้าง สามิใช้โทรศัพท์มือถือโทรแจ้งเหตุ

รถพยาบาลจากเมืองยาร์วิลที่อยู่ข้างเคียงมาถึงหลังจากนั้นยี่สิบห้า นาทีเมื่อไฟกะพริบสีน้ำเงินเคลื่อนมาอย่างที่กิดเหตุ แบร์รีนอนแน่นิ่งไม่ตอบสนองอยู่บนพื้นท่ามกลางกองอาเจียนของตัวเอง แมรีก้มตัวอยู่ข้าง ๆ ถูงนองขาดตรงหัวเขา เธอกุมมือเขาไว้ สะอึกสะอื้น และกระซิบเรียกชื่อเขา